

Palusin sõbral end riidest lahti aidata

Segaduses nägu ees, istun pisikese laua taga veelgi madalama tooli peal ning kuulan kuidas minu vastas istuv 3-aastane Jonas plastiliiniga mängides mulle pidevalt midagi seletab. Kuigi olin selleks hetkeks saksa keelt koolis juba 4 aastat õppinud, siis olid sõnad „Deutschland“, „Elefant“, „Opa“ ainsad, mis mulle lapse jutust kõrvu jäid ning mille ma ka päriselt ära tundsin. Kas see jutt tundub ainult mulle nii seosusetu? Kas ma peaksin midagi vastama või piisab naeratamisest ja noogutamisest? „Saksamaa“, „elefant“, „vanaisa“ – mida ta mulle üldse rääkida üritab? Kas ma üldse kunagi olen võimeline talle päriselt saksa keeles vastama ja oma lasteaialaste fantaasiarohketele lugudele kaasa rääkima? Miks ma kuhugi inglise keelsesesse riiki vabatahtlikku tööd tegema ei läinud?

Just täpselt nii segaduses olin oma esimesel tööpäeval ühes armsas Viini lasteaias, kus veetsin kokku 10 kuud tehes Euroopa vabatahtliku teenistust. Minu esimesed poolteist kuud möödusidki õndsalt naeratades ja noogutades, sest koolis õpitud saksa keel tuli mulle küll veidi kasuks, kuid mitte piisavalt, et laste pudikeelest ning Austria erinevate piirkondade dialektidest selgelt aru saaksin.

Kuigi mul tuleb ka praegult ette olukordi, kus sõbralt enda asjade kolimisega aitamise asemel ennast riidest lahti palun aidata, siis üldiselt saan nüüdseks saksa keeles vabalt suheldud ning seda kõike tänu vajadusele seda igapäevaselt oma vabatahtliku töö projekti ajal kasutada. Ma ei tea paremat meetodit keele õppimiseks, kui selleks on keelekeskkonnas elamine ja pidev praktiseerimine. Veel aasta aega tagasi ei oleks ma osanud unistada ega oleks ka uskunud, et ma siia veidi üleolevasse, kuid siiski väga peenesse ja väljapeetud linna uuesti naasen. Miski mind siinse elu juures siiski võlus, sest olen jälle Viinis tagasi ja valmis siiajäamise nimel ülikoolis lausa saksa keeles õppima.

10-kuud EVS-i tehes leidsin endale suurepäraseid sõbrad, lõin endale uue kodu teises riigis, reisisin ja matkasin sadu kilomeetreid, üritasin oma kokkamisoskuseid parandada, õppisin ära uue keele ning avastasin, et piisava tahtmise juures on kõik võimalik!

Kirke-Stina Kippel, 2017

